

**BECKETT!
BECKETT!
BECKETT!**

BECKETT! BECKETT! BECKETT!

Samarbeidsprosjekt med
Statens Teaterhøgskoles regilinje

Kunstnerisk ansvarlig: Thea Stabell
Scenografi: Lubos Hruza
Kostymeansvarlig: Åse Solberg
Maskør: Trine Elden

Inspisient: Henrik Melsom Edvardsen
Scenemester: Stein Ekvang
Lysmester: Karin Pettersson
Rekvisitør: Sverre Sannerud
Sufflør: Thomas Giertsen/
Tone Johnsen/Silje Torp

Pedagoger ved Statens
Teaterhøgskoles regilinje knyttet til
prosjektet:
Inghild Karlsen, Pål Løkkeberg,
Jonas Vaitkus, Stein Winge
Linjeleder på regilinjen: Morten Krogh

MENS VI VENTER PÅ GODOT

oversatt av: Lisa Thams

Vladimir: Rut Tellefsen
Estragon: Kari Onstad
Pozzo: Toril G. Havrevold
Lucky: Liv Thorsen
Gutten: Jens Petter Karlsen/
Filip Roshauw/Claes Tellefsen

Regi: Eirik Stubø

SPILL

etter Carl Hambros oversettelse

Første kvinne: Urda Arneberg
Annen kvinne: Anitra Eriksen
Mann: Mona Hofland

Regi: Morten Cranner

SLUTTSPILL

oversatt av: Erling Christie

Hamm: Monna Tandberg
Clov: Tone Danielsen
Nagg: Tone Schwarzott
Nell: Sossen Krohg

Regi: Jon Tombre

PREMIÈRE FREDAG 15. OKTOBER 1993

Utsikten for Torshovteatrets fremtid var ikke spesielt lys da jeg tiltrådte som teatersjef i april 1992, men jeg bestemte meg for ikke å gi opp.

Har du som jeg, hatt en av dine største teateropplevelser fra tilskuerplass i nettopp dette teatret, glemmer du det aldri.

Har du som jeg, en gang fått anledning til å spille i Torshovteatrets manesje, vil det alltid prege deg.

Har du som jeg, en gang blitt kåret til "Ridder av den Gyldne Okse" og svoret Torshovteatret evig troskap, har du avgitt et forpliktende løfte.

Det er derfor med stor glede jeg i dag åpner dørene til Torshovteatret igjen og ønsker dere velkommen til premièren på "BECKETT! BECKETT! BECKETT!".

Mange gode krefter har arbeidet i samme retning for å få dette til. Alle fortjener takk, men en spesiell blomst går til Thea Stabell, som har trukket i mange tråder underveis, og til kveldens formidable kvinne-ensemble.

"BECKETT! BECKETT! BECKETT!" er et pionerprosjekt; et utradisjonelt samarbeide mellom Statens Teaterhøgskole og Nationaltheatret. Torshovteatret går atter nye veier.

Hjertelig velkommen!

Ellen Horn

National på Torshov. Nationaltheatret, Teatret på Torshov, Vogtsgt. 64, 0477 Oslo.

Teatersjef: Ellen Horn. Direktør: Vidar Thorbjørnsen. Daglig leder: Margrethe Aaby.

Nationaltheatrets styre: Statens representanter: Kjeld Rimberg, formann, Karen Alette Melander, Knut T. Giæver

Oslo Kommunes representanter: Tore Tønne (nestformann), Mette K. Johnsen. Personalets representanter: Erik Hivju, Arne Abrahamsen

Enesponsor:

 HAFSLUND NYCOMED

Redaktør: Margrethe Aaby. I redaksjonen: Morten Cranner, Andreas Lervik, Reidar Gudmundsen, Thea Stabell, Per Olav Sørensen, Eirik Stubø, Jon Tombre.

Forsidemotiv og plaket: Andreas Lervik. Fotograf: Per Olav Sørensen

Sats: FagMedia a.s. Trykk og produksjon: Quadro-Trykk a.s

SAMARBEID

Thea Stabell er fødselshjelper for "BECKETT! BECKETT! BECKETT!". Hun har holdt sin varme og kreative hånd over prosjektet fra idéens unnfangelse til kveldens ferdige forestilling.

Selv beskriver Thea prosjektets grunnidé på følgende måte:

Hvorfor elleve skuespillerinner fra Nationalteatret?

"Esse est percipi — å være er å bli sett".

Samuel Beckett

Hvorfor tre regielever fra Statens Teaterhøgskoles regilinje?

"Teaterets problem er at det er så sårbart for indre motsetninger, samtidig som det kreves en viss turbulens for å holde det vitalt".

Elsa Kvamme — Spillerom
3/1993

Hvorfor Samuel Beckett?

"Elsk spørsmålene, da kan du kanskje leve deg inn mot svarene".

Rainer Maria Rilke

Thea Stabell portrettert av Finn Graff

Statens Teaterhøgskole markerer nettopp i disse dager sitt 40-årsjubileum. En av de viktigste begivenhetene i jubileumsåret vil uten tvil være samarbeidsprosjektet mellom skolens regilinje og Nationalteatret/Teatret på Torshov.

Et samarbeid, mellom profesjonelle skuespillere og elever under utdanning, — en begivenhet? Hvorfor?

Elever på en teaterskole er utålmodige, ambisiøse, raske til å kritisere, men også nysgjerrige, ivrige etter å lære, fulle av beundring for det som er godt.

En skuespiller har først og fremst seg selv å by på, sitt håndverk, sin intuisjon, sin evne til innlevelse, sin lyst til å kommunisere.

For teaterskoleeleven er utbyttet opplagt: Det dreier seg om å lære av noen som kan.

For skuespilleren kan

utbyttet komme overraskende, i form av en provokasjon, eller et spørsmål stilt i full åpenhet, noe han aldri har tenkt over før.

En ung regissør vet han er genial inntil han oppdager hva han har å lære. Og det er skuespilleren som lærer ham det. Ved å stille krav. Ved å trenge et øye som ser. Ved å be om en avgjørelse. Ved å gi tilbud. Etterhvert er han ikke genial mer.

Men midt i prosessen. Frem mot erkjennelsen av eget uttrykk.

Ofte vil ikke disse stadiene egne seg særlig godt for allmenheten. De er etyder, øvelser, uten ambisjoner om å nå et publikum.

Men av og til er det riktig å tøyne grensene i lærdomsprosessen. Det blir viktig å møte noen som ser på. Derfor har teaterhøgskolen visninger.

"Beckett Beckett Beckett" er en ytterligere utvidelse av disse grensene. Elevene arbeider i en tilnærmet profesjonell

sammenheng. Samarbeidet med skuespillerne har nådd et litt annet stadium. Nå er det også dem det gjelder. De skal møte et vanlig publikum, presse, vurderinger. De er i fokus.

For regieleven er dette grunnleggende lærerikt. Og uhyggelig. Dette må bli ferdig. Og godt. Ingen vei tilbake. Mer ansvar. Lysprøver.

Teknisk ferdigstillelse. Generalprøve. Premiere....

Vi takker alle som har gjort det mulig å realisere "BBB". Og føler oss stolte og glade over å få være med når Teatret på Torshov igjen åpner dørene, etter sin meningsløse dvale.

**Sverre Rødahl, rektor
Statens Teaterhøgskole**

LEVE TEATRET PÅ TORSHOV!

— Torshaugteatret, sier Rune Gerhardsen som bare en skikkelig sosialdemokrat kan uttale navnet på Østkantbydelen som huser Teatret på Torshov, — Torshovteatret er det eneste teater øst for elva. Derfor er det viktig å bevare det. Jeg er ikke i tvil om at teatret gir bydelen betydelig selvtillit. Det å bygge opp bydelstolthet og identitet i de delene av byen som i mange år har skrudd seg ned i frustrasjon, er viktig. Hvis vi greier å få i gang gode sirkler hvor alle positive krefter i befolkningen og miljøet kan spille sammen for å skape trygghet og samhold, er mye oppnådd.

Kaffen i Rådhuset er god og sterk. Byrådsleder Gerhardsen har satt av tid i en travel budsjettperiode til en samtale om en av årets gjengangere — og hans egen hjertesak — Teatret på Torshovs fremtid.

— Byrådet var fast besluttet fra første sekund at det skulle finnes et Torshovteater. Jeg synes det er betydningsfullt at det har sin tilknytning til Nationaltheatret — til vår nasjonale hovedscene. Det gir status og borger for kunsterisk kvalitet. Jeg har selv vært på mange av forestillingene på teatret og føler det alltid godt inni meg når jeg opplever så fint teater som akkurat der.

— Det som har vært vårt problem er at vi nå er i en mellomfase hvor Staten skal overta National, men ikke enda har gjort det. Så lenge dette ikke var klart kunne ikke vi vise alle

kortene. Vi har forsøkt å gi signaler slik at folk skulle få tiltro til at vi skulle sørge for at det ville forbli et Torshovteater og nå har vi altså også vist det gjennom budsjettet, men jeg gleder meg til dagen ansvarslinjene blir klare.

— Og det blir de ikke før 1.1.95?

— Det blir de ikke! Gudene må vite om de blir det da. Stortinget skal si sitt og ingenting er vedtatt, men nå har vi hvertfall sikret teatret brukbart for 1994.

— Hvordan har forholdet vært til Nationaltheatret?

— Jeg har satt veldig pris på den kontakten jeg har hatt med Nationaltheatret, og ikke minst med teatersjef Ellen Horn. Jeg har det bestemte inntrykk at hun veldig gjerne vil at teatret skal ligge inn under Nationaltheatret.

— Du er opptatt av teater. Har du gjort deg noen tanker om kveldens prosjekt "BECKETT! BECKETT! BECKETT!?"

— Et slikt prosjekt bekrefter nettopp det inntrykket jeg har av Torshaugteatret — som et sted der man har en vilje til å prøve ut nye former. Det betyr bl.a. at dere også spiller teater med måten publikum plasseres på. Dette nye prosjektet rundt Becketts tekst faller inn i denne tradisjonen.

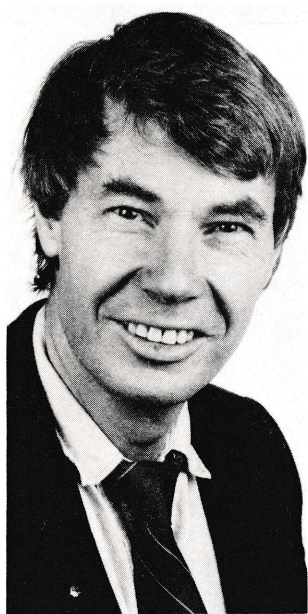
— Hvorfor tror du Teatret på Torshov har slik appell til de unge?

— Dette tror jeg har sammenheng med at Torshovteatret har vært symbol på noe mer enn teater. Teatret har vært mot kommersialisering og forflatning av språket. Når en institusjon som Torshovteatret fronter på disse områdene, er det viktig. Det blir all right

for ungdom som er bevisst å oppsøke teatret. Og da kan mye skje. Teater er kanskje den mest tilgjengelige kulturformen som kan engasjere alle. Vi har jo alle spilt teater i barndommen.

— Ønsker for fremtiden?

— Det er viktig å foredle bydelsteatret. Her har Torshaugteatret ennå mye upløyd mark. Søk røttene deres på Torshaug og vær med på å skape de positive sirklene som gir bydelen selvillit.

Rune Gerhardsen.

Mens vi venter på Godot.

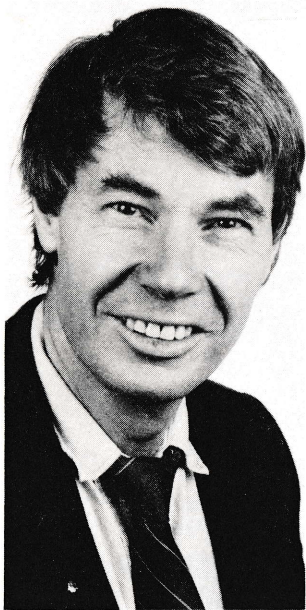

Spill.

for ungdom som er bevisst å oppsøke teatret. Og da kan mye skje. Teater er kanskje den mest tilgjengelige kulturformen som kan engasjere alle. Vi har jo alle spilt teater i barndommen.

— Ønsker for fremtiden?

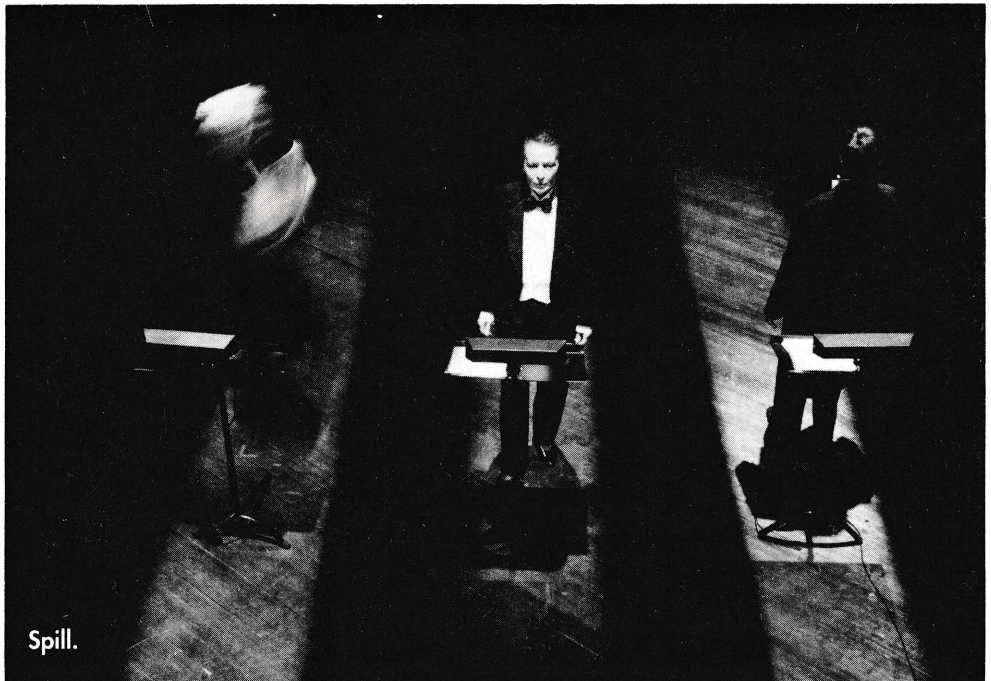
— Det er viktig å foredle bydelsteatret. Her har Torshaugteatret ennå mye upløyd mark. Søk røttene deres på Torshaug og vær med på å skape de positive sirkene som gir bydelen selvillit.

Rune Gerhardsen.

Mens vi venter på Godot.

Spill.

ASMUS OM BECKETT...

Den tyske instruktøren Walter Asmus traff Samuel Beckett i 1975 og ble hans nære venn, assistent og medarbeider. Han har selv iscenesatt mange av Becketts stykker i flere land.

CM: — Hvordan arbeidet Samuel Beckett?

WA: — Han hadde meget strikte og faste ideer om hvordan alt skulle være, hvordan hver eneste replikk skulle sies. Å arbeide med Beckett var meget hardt for skuespillerne. Han hadde et eksakt bilde av hva han ville med sine stykker og var som instruktør ingen god samtalepartner. Så skuespillerne måtte selv — etter å ha hørt Beckett si replikkene slik de skulle sies — finne de psykologiske bindeledd for å få fram det han ønsket.

CM: — Det blir ofte hevdet at Beckett brukte mange av sine egne opplevelser i sine verker.

Blant annet reiste han mye. Ligger det noe i dette?

WA: — Ikke så mye, tror jeg. Beckett var ikke en reisende i den forstand, han var uavhengig eller prøvde å være uavhengig. Han ble ikke boende i Irland fordi han fant Irland bakstreversk og sneversynt. Men jeg tror det legger et press på deg om du hele ditt liv lever langt fra dine røtter. På den ene siden finnes det en følelsesmessig forbindelse, men på den andre siden vet man at ens kunstneriske og kreative evner blir lammet og holdt nede. Dog er all kunst basert på egne erfaringer. Becketts liv, kunst og arbeide var uløselig

knyttet sammen. Han levde sitt liv og skrev om det, men han levde også for sin kunst på en meget smertefull måte. Under krigen måtte han og hans kone Suzanne flykte til Sør-Frankrike, fordi de hadde nære forbindelser med motstandsbevegelsen. Beckett fortalte en gang at det var da "Mens vi venter på Godot" ble til. Han og Suzanne måtte gå flere mil og for å få tiden til å gå hadde de disse nonsens-samtalene. Jeg tror det viktigste tema i stykket er om å vente og om ikke å vite. Følelsen av usikkerhet. Hva skal skje nå?

CM: — Hvor viktig er humoren?

WA: — Jeg tror latteren er meget viktig, særlig som en befriende effekt. Men når vi snakker om det absurde så synes jeg at Martin Esslins varemerke "Det absurde teater" er for lettkjøpt.

Absurditet er idag blitt et dagligdags begrep, og vi bruker det ofte når noe er uharmonisk. Jeg bryr meg ikke om dette varemerket og Beckett er meget realistisk og meget ærlig i sine stykker. Han når ned til den endelige og ytterste sannhet. Humoren og latteren er meget viktig for Beckett. For ham finnes det ikke noe mer grotesk enn en ulykke. I "Sluttspill" sier han: "Hvis du går gjennom all smerten og ulykken når du til slutt et vendepunkt, hvor det tragiske plutselig møter deg og er morsomt og man kan starte forfra."

CM: — Var Beckett redd for å leve? Det ser ut til at Beckett levde kun en dag av gangen.

WA: — Han brukte hele sitt liv på å finne ut hvor livet var på vei hen. Han prøvde å gjennomleve sine smerter uten å vite hvor de ville ta ham med.

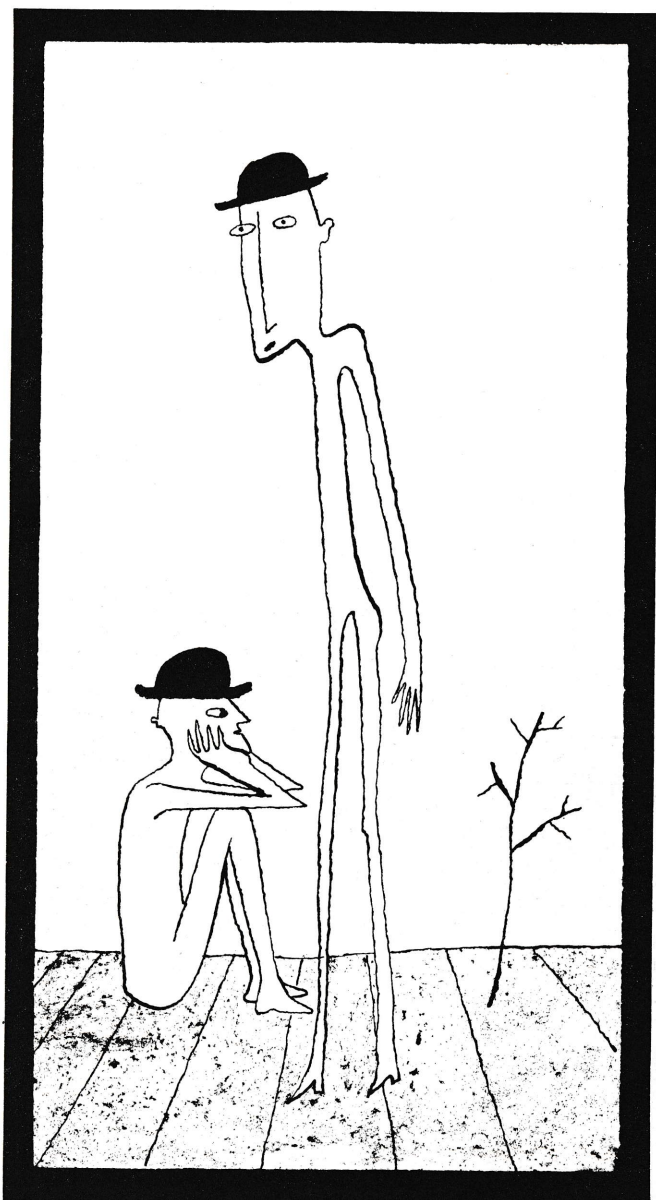
Han forsøkte å unngå falsk fornemmelse av trygghet. Han strebet etter å bli en god kunstner og kjempet en hard kamp for å finne ut av hva en god kunstner var. Dette var en ond sirkel han ikke kunne komme ut av. Livet var en byrde, men redd for å leve? Han visste ikke og aksepterte ikke — helt til det siste — hvem han var.

Utdrag av et intervju Cathrine Meister gjorde med Asmus for Betty Nansen-teatret i København i 1990.

- det fikk tiden til å gå...
- den ville gått i allefall...
- ja, men ikke så fort...

MENS VI VENTER PÅ GODOT

ILLUSTRASJON: ANDREAS LERVIK

Ungdom og galskap møter erfaring og visdom, trodde vi. Men er det nå så sikkert at ungdommen har monopol på å være gale? I hvertfall ikke når den som skal ivareta erfaringen og visdommen heter Rut Tellefsen. Ikke så å forstå at hun ikke har lang erfaring, hennes teaterkarriere startet i begynnelsen av 50-årene. Da så hun "Mens vi venter på Godot" i Gøteborg i 1954, rett etter urpremièren i 1953. Siden har dette oppkomme av idéer og kreativitet vært borte i det meste av det som har rørt seg i norsk teater. Nå altså på Torshov i spenstig samspill med Kari Onstad, Toril G. Havrevold og Liv Thorsen i nettopp "Mens vi venter på Godot", eller for å si det med Rut:

— Vi har strøket såpass

mye at vi litt galgenhumoristisk kaller forestillingen "Mens vi venter litt på Godot".

Hvordan har det vært å arbeide med Eirik Stubø?

— Vi var litt skeptiske i utgangspunktet, innrømmer Rut, men fortsetter raskt;

— Jeg er jo født nysjerrig og avskriver ikke noe uten grunn. Det er alltid spennende å møte en ny instruktør, og denne gangen var spenningen ekstra stor. Gudsjelov, så er ingen av registudentene født i går, "vår" mann, Eirik, har til og med studert filosofi ved Universitet. Jeg tror at akkurat det studiet kommer godt med når det gjelder Beckett. Eirik var godt skodd og hadde mye relevant bakgrunnstoff. Han visste mye om Beckett og stykket. Det imponerte meg. Han har hatt en utakknemlig

jobb ved å skulle forkorte forestillingen til en time, men har gjort et godt arbeid. Jeg tror vår "Godot" er et ekstrakt

som inneholder det vesentligste. En god introduksjon til Beckett for folk som ikke kjenner ham.

det vil si å være menneske, ikke hva det vil si å være spesielt "kvinne" eller "neger".

— På den ene siden gir Torshovteatrets intime format mulighet til en nærhet som kan styrke vekselspillet mellom scene og sal, og dermed virke berikende både for publikum og skuespillere. På en annen side tror jeg enkelte aspekter ved Becketts teaterdiktning kommer bedre til sin rett i et stort tradisjonelt titteskap-teater.

EIRIK STUBØ

● "Treffer Samuel Beckett deg i hjerterota, i magen eller i hodet?"

— Beckett treffer meg først og fremst i magen og i hjerterota. Jeg oppfatter ham ikke som en spesielt original eller dyptloddende filosof.

"Hva er den største utfordringen du har støtt på under arbeidet med "BECKETT! BECKETT! BECKETT!"?"

● — Uten tvil å stryke et så kondensert og renskåret verk som "Mens vi venter på Godot" fra tre timer til én, og samtidig forsøke å bevare noe av grunnstemningen og strukturen i stykket.

"Var Beckett en surpomp da han nektet "kvinner og negre" å spille noen

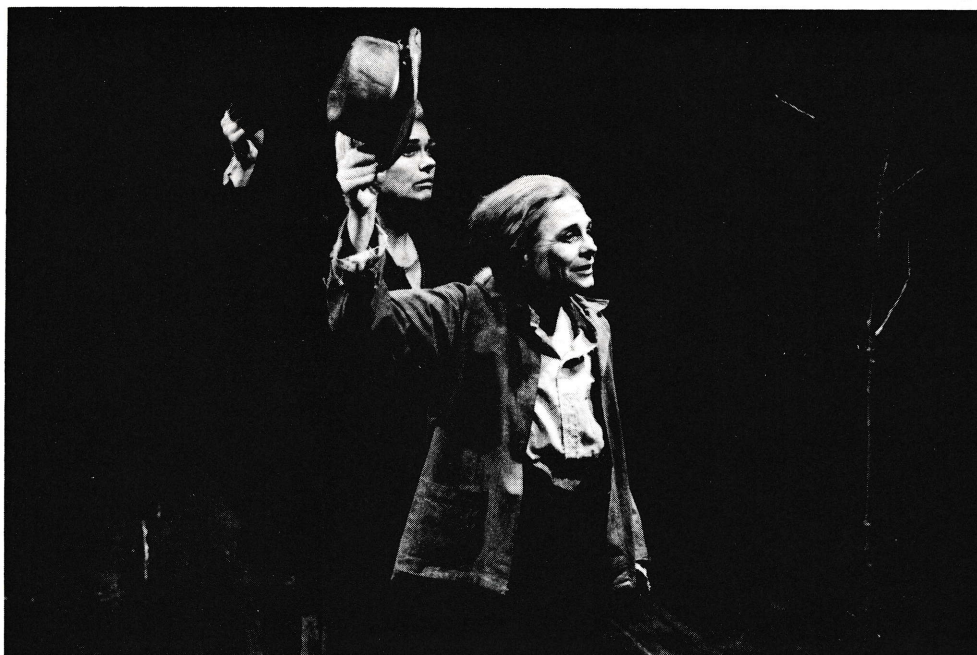
av hans mannlige karakterer?"

— Nei, definitivt ikke. Et sentralt poeng i "Mens vi venter på Godot" er nettopp personenes udefinerbare identitet. Becketts anliggende er primært å si noe om hva

"Hva er den største lærdommen du som regissør trekker fra møtet med Nationalt theatrets mest rutinerde kvinnelige skuespillere?"

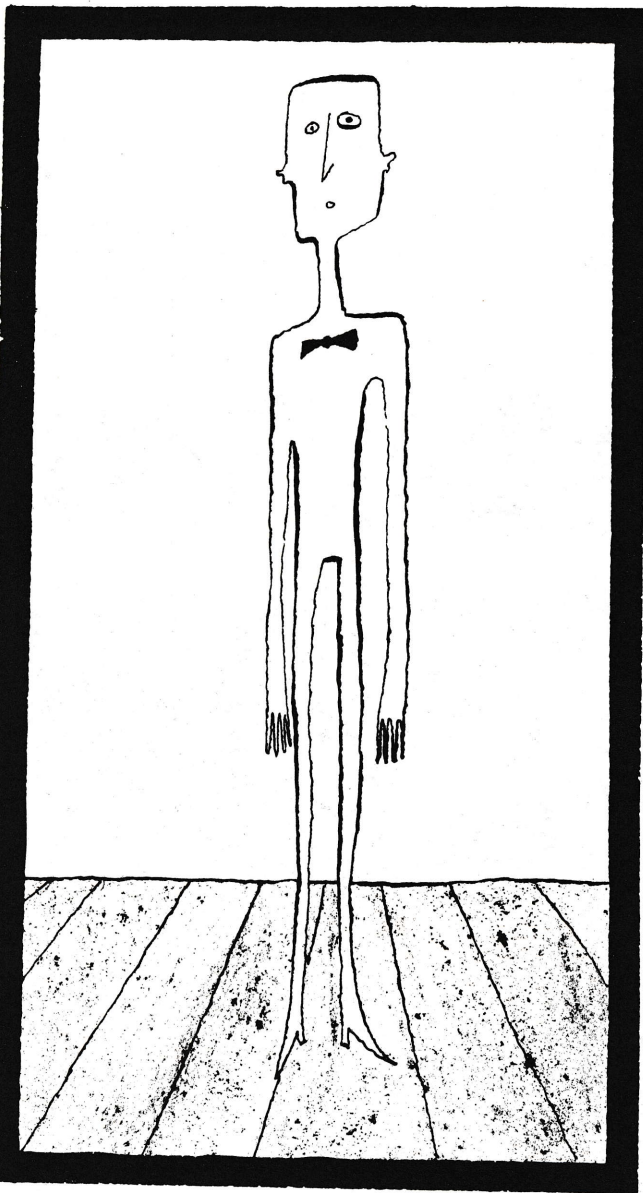
— Spør meg om noen år. Det har i alle fall vært en stimulerende og lærerik prøvetid.

"Er scenerommet på Torshov og Beckett en vellykket kombinasjon?"

— Det finnes øyeblikk som er til
å holde ut...

SPILL

ILLUSTRASJON: ANDREAS LERVIK

Mona Hofland er tilbake på gamle tomter: For annen gang skal hun være med på å åpne Teatret på Torshov. Første gangen var i 1977 da hun spilte i legendariske "Lever du a', Karlsen" — et nyskrevet stykke av Tor Edvin Dahl om det å bli gammel i veldferds Norge. Senere ble det mange flotte roller for henne under Torshovteatrets kuppel før hun i 1982 satte kursen mot Stortingsgaten igjen. Nå står hun på scenen i "Spill" sammen med Urda Arneberg og Anitra Eriksen. Deres instruktør er Morten Cranner. Hvordan opplever hun dette uvanlige samarbeidet?

— Forskjellen på meg og de som går på teaterskolen nå, er at jeg viste frem alt det dumme og det gale som jeg gjorde til publikum. Jeg gikk ikke på

teaterskole, men var elev. I dag slipper de det. De får øve seg under "trygge" forhold, unntatt nå da, føyer hun tankefullt til.

— Det vi holder på med er nettopp å hjelpe de unge til å finne sin form og lære håndverket før de skal ut i den store verden. Men jeg tror ikke jeg har lidd noe under det faktum at også min prøvetid forgikk i full offentlighet. Jeg fikk mye erfaring og lærte å ta en smekk. Selv når jeg trodde at jeg hadde gjort noe stort, var ikke alltid kritikerne enige og jeg måtte takle det.

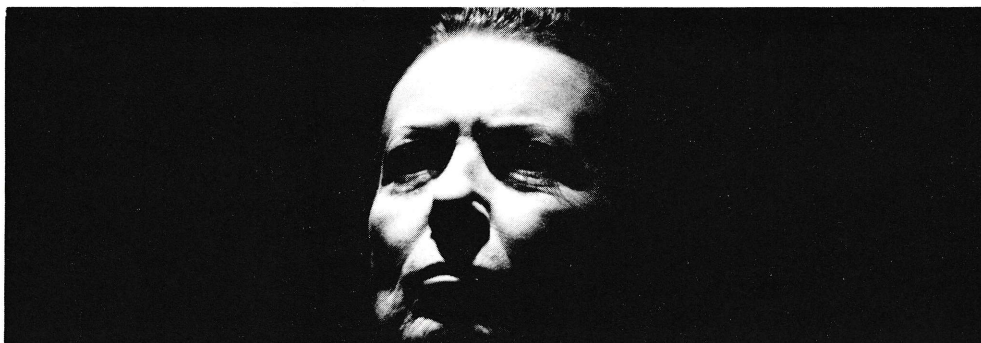
— Denne prøveprosessen har på en måte brakt meg tilbake til den tiden da jeg selv var elev. Det har vært interessant og lærerikt. Men det har også vært vanskelig, slitsomt og enerverende. Ofte når vi trodde vi hadde tak i noe, så glapp det. Men av og til har det vært

ganske morsomt. Jeg synes også den måten vi har løst stykket på er spennende, men det er kjempevanskelig å lære en slik form, først må formen sitte slik at vi kan konsentrere oss om teksten.

— Men jeg lurar på om ikke Beckett ville snudd seg i graven hvis han så oss. Tenk deg at jeg spiller mansrollen i "Spill" — gudskjelov at vi alle tre er likt kledd slik at forskjellen ikke blir stor.

Mona Hofland legger ikke skjul på at hun synes prøvetiden har vært vanskelig og at hun sliter med å spille mann, men som den loyale og kreative skuespiller hun er, finner hun frem til et uttrykk også for dette hun kan stå inne for.

— Ikke glem at det er vi skuespillere som skal møte vårt publikum ansikt til ansikt kveld etter kveld, sier hun, og da må vi stå inne for det vi gir dem — koste hva det koste vil.

MORTEN CRANNER

"Treffer Samuel Beckett deg i hjerterota, i magen eller i hodet?"

— Ja! (Beckett treffer m.a.o. Cranner overalt. Red.anm.)

"Hva er den største utfordringen du har støtt på under arbeidet med "BECKETT! BECKETT! BECKETT!"?"

— Beckett, skuespillerne, instruktøren (i dette tilfellet meg selv) og

rommet.

"Var Beckett en surpomp da han nektet "kvinner og negre" å spille noen av hans mannlige karakterer?"

— Überhaupt nicht!

"Hva er den største lærdommen du som regissør trekker fra møtet med Nationaltheatrets mest rutinerde kvinnelige skuespillere?"

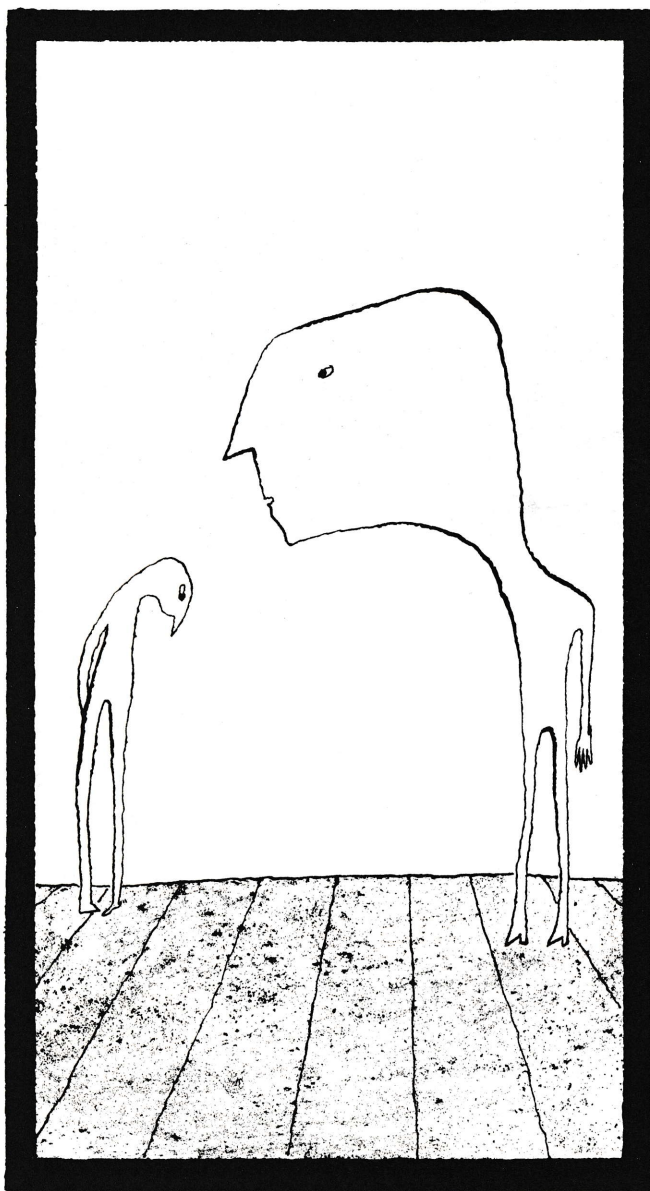
— Spørsmålet lar seg ikke adskille fra at det er

Beckett vi jobber med i denne sammenhengen. Svaret er forøvrig; Tålmodighet. Dette svaret ville muligens også skuespillerne gitt.

"Er scenerommet på Torshov og Beckett en vellykket kombinasjon?"

— Beckett skrev for procenieteatret. Han var riktignok en særing, men lite tyder på at han var dum!

— Vi var også vakre engang.
Det er sjelden ikke å ha vært vakre
engang...

ILLUSTRASJON: ANDREAS LERVIK

SLUTTSPILL

Monna Tandberg har siden hun kom til Nationaltheatret tidlig på syttitallet stått i første rekke blant teatrets skuespillere med store oppgaver både på Hovedscenen og Amfi. Samtidig har hun vært en av de skuespillerne som også har gått nye veier utenfor den store institusjonen. "Sluttspill" i regi av Jon Tombre spiller Monna sammen med Tone Danielsen, Tone Schwarzott og Sossen Krohg.

— Jeg ble med på dette prosjektet, som vi nok må kalle det, med glede fordi jeg synes det er viktig at vi tar inn nye instruktører i teatret. Vi skulle tatt inn mange flere etter min mening. Jeg synes det er fryktelig moro å arbeid med Jon. Han ser verden på en ny måte og han angriper stoffet annerledes enn jeg er vant til. Han jobber mye

med det fysiske, utdannet som han er fra "Lecoq" i Paris. Som skuespiller må du alltid innrette deg etter instruktøren og vi er vant til at enhver instruktør har sin tilnærmedsemåte til stoffet, noen improviserer i lange tider, mens andre sitter og leser. Jeg liker å jobbe fysisk og Jon begynte med det fysiske, og så kom teksten og det andre etter hvert.

Monna Tandberg er artikulert og klar i sine uttalelser. Hun fryder seg over at hun er med på noe nytt som kanskje skal sette en "støkker" i folk.

— Jeg tror sikkert mange kommer til å reagere over måten vi behandler Beckett. Jeg synes det er flott, folk skal reagere.

JON TOMBRE

"Treffer Samuel Beckett deg i hjerterota, i magen eller i hodet?"

— I hvertfall ikke i kjønnet, han er jo bortimot aseksuell. Han er svært depressiv. Det treffer meg tungt i hodet, det går rundt og rundt...

"Hva er den største utfordringen du har støtt på under arbeidet med "BECKETT! BECKETT! BECKETT!"?"

— Hvis vi har noe nytt å tilføre så er det ikke i kraft av å være ung, men i kraft av å ha andre referanser enn de som har hatt fast jobb på Nationalteatret de siste 10 årene.

"Var Beckett en surpomp da han nektet "kvinner og negre" å spille noen av hans mannlige karakterer?"

— Han er streng. Det ligger i stoffet. Ja, han var en surpomp. Det betyr dermed ikke at han hadde rett. Skal man ta vare på sprekraften i absurditeten hans, må man gjøre mer enn å

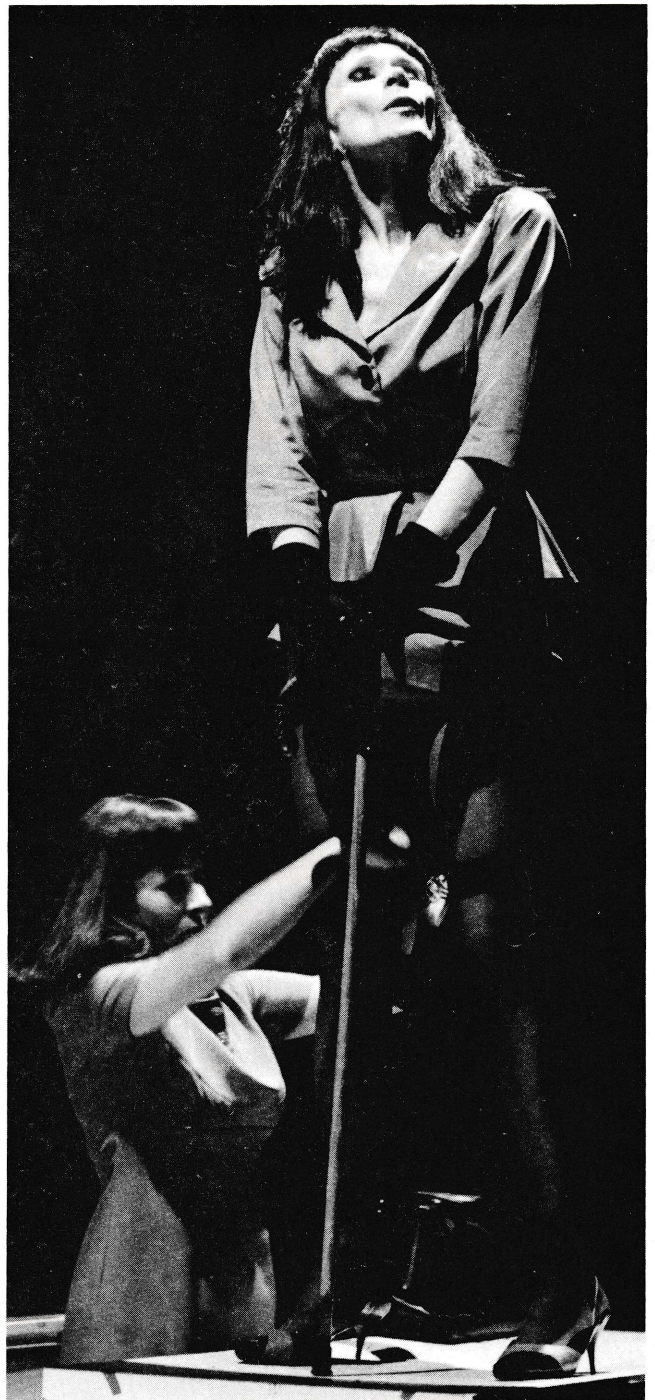
følge hans sceneanvisninger. Å fortelle om oppløsning og opphør av eksistens må se anderledes ut idag enn det gjorde for 40 år siden.

"Hva er den største lærdommen du som regissør trekker fra møtet med Nationalteatrets mest rutinerte kvinnelige skuespillere?"

— Damene har stor autoritet og generøsitet. De har vært med på alt. Damene jobber bra, de har masse å by på — de er markante skikkelser alle sammen. Det som da kommer snikende er min egen utilstrekkelighet.

"Er scenerommet på Torshov og Beckett en vellykket kombinasjon?"

— Ting skjer på de underligste steder. Klart Beckett lar seg gjøre på Torshov selv om det ikke er helt opplagt. Becketts totale, strenge frontalitet er vanskelig i et rundt rom. Jeg har jobba mye for å få det strengt.

SAMUEL BECKETT -

EN BIOGRAFISK OVERSIKT

1906

Samuel Beckett født i Foxrock utenfor Dublin. Vokser opp i en protestantisk familie av middelklassen i gode økonomiske kår.

1923—27

Studerer ved Trinity College i Dublin, blir stipendiat. Får strålende karakterer i moderne litteratur (fransk og italiensk) og vinner universitetets gullmedalje.

1929

Blir utvekslingslektor på École Normale Supérieure i Paris. Møter James Joyce som Beckett følte en nær tilknytning til.

1930

Hans første separate offentliggjorte verk utgis. Diktet "Whoroscope".

1930—32

I 1931 oppføres Becketts arbeider for første gang på scenen. "Le Kid" er skrevet i samarbeide med fransk lektoren Georges Pelorson.

1931

"Proust", hans første og eneste litteraturkritiske verk blir utgitt.

1933

Hans far dør. Arven utgjør hoveddelen av hans inntekter de neste tjue årene.

1934

Novellesamlingen "More Pricks than Kicks" kommer ut.

1935

Hans første diktsamling ("Echo's Bones and Other Precipitates") utgis.

1938

"Murphy", hans første roman, blir utgitt.

1939

Blir stukket ned og havner hardt skadet på sykehus. Treffer i forbindelse med dette sin hustru, pianistinnen Suzanne Dumesnil.

1942

Motstandsgruppen som Beckett er med i forrædes av Gestapo. Beckett slipper unna i siste øyeblikk og rømmer til den ubesatte sydlige delen av Frankrike.

1942—45

Hjelper til som gårdsarbeider utenfor Avignon. Han fullfører "Watt", sin siste engelske roman.

1946—50

Krigsårene bygger opp en enorm kreativitet hos

Beckett for nå skriver han; romantrilogien "Mollay", "Malone dør" og "Den Uevelige", samt skuespillet "Mens vi venter på Godot".

1950

Hans mor dør.

1951

Romantrilogien blir utgitt i Paris.

1952

"Mens vi venter på Godot" kommer ut i Paris.

1953

Verdenspremière på "Mens vi venter på Godot" 5. januar i Paris, Roger Blin er instruktør.

1957

BBC sender for første gang "All That Fall". "Sluttspill" uroppføres i

London med fransk tekst.
Blin er igjen instruktør.

1958

Verdenspremière på
"Krapps siste Spole"

1959

Æresdoktor ved Dublin
Universitet.

1961

"Happy Days" har
verdenspremière i New
York. Beckett mottar
sammen med Jorge Luis
Borges International
Publisher's Prize.

1963

Uroppførelse av "Spill" (i
tysk oversettelse) i Ulm.

1964

"Film" settes opp i New
York, regissør er Alan
Schneider. Buster Keaton
spiller hovedrollen.

1966

"Come and Go" settes
opp i Tyskland. "Eh Joe"
blir antatt av BBC.

1969

Beckett får Nobelprisen i
litteratur.

1972

Verdenspremière på
"Ikke jeg" i New York.

1975

Première på Becketts
tyske iscenesettelse av
"Mens vi venter på
Godot" på Schiller
Teatret i Berlin.

1976

I anledning hans 70-
årsdag sender BBC
Radio 3 uroppførelsen
av "Rough for Radio".
Selv instruerer Beckett
uroppførelsen av
"Footfalls" på Royal
Court Theatre i London.

1977

BBC TV kjøper "Ghost
Trio" og "...but the
clouds...".

1979

"A Piece of Monologue"
framføres på La Mama
Theater i New York.

1981

"Rockaby" og "Ohio
Impromptu" settes opp i
USA. "Ovad" sendes på
tysk TV, i regi av Beckett.

1982

Verdenspremière på
"Catastrophe" under
Avignon festivalen.
Beckett skriver stykket for
den fengslede Vaclav
Havel.

1983

"Nacht und Traume" i
Becketts regi sendes på
tysk TV. "What Where"
har premiere under
Graz festivalen.

1986

Beckett iscenesetter
"Was Wo" i Stuttgart og
"Stirrings Still" kommer
ut.

1989

I juli dør Becketts hustru
og 22. desember dør
Beckett selv.
Han begraves på
Montparnasse
kirkegården 26.
desember.

Program kr. 25,-

 NATIONAL
PÅ TÖRSHÖV